

postkontorer skulle paatage sig Afleveringen. For at dette skal være Tilfældet, skulle de være forsynede med Korsbaand og adresserede til Abonnenterne. I Virkeligheden gaar denne Forsendelse saaledes til, at vedkommende Aviskontor ikke har Noget med Adresseringen til de enkelte Abonnenter at gjøre; de kjende dem ikke, men de sende det paagjældende Antal Aviser til vedkommende Postkontor, som ligger Adressaterne nærmest; her findes en Liste over Abonnenterne, og saa besørger Postkontoret de enkelte Numre sendte til Abonnenterne. Det, hvormed jeg paa Udvalgets Vegne har tilladt mig at tale, vedkommer slet ikke Forsendelsen til de enkelte Abonnenter, det vedkommer kun Forsendelsen fra vedkommende Aviskontor til vedkommende Postkontor, og i saa Henseende er det Udvalgets Mening, at naar en Pakke fra Aviskontoret indleveres til de bevægelige Postkontorer og er forsynet med Korsbaand og behørig Adresse til vedkommende Postkontor, saa skal dette besørge den. Altsaa, naar f. Ex. et Blad har 100 Abonnenter i Roskilde, skal man kunne kaste en Pakke med 100 Aviser forsynede med Adresse i de bevægelige Postkontorer, og den skal farteres og komme til Roskilde Poststation, og saa er det Roskilde Poststation, som har at fordele Aviserne til Abonnenterne. Det kan Bladkontoret ikke, det har ikke Listen over Abonnenterne, deres Bolig osv. Det er ikke Adresseringen til de enkelte Abonnenter — en Adressering, der betinger en Rvittering — det er ikke den, her er Tale om, men om en Adressering til vedkommende Postkontor, der har en Liste over Abonnenterne. Hertil kan jeg indskrænke mig.

Scharling: Jeg skal først bemærke, at det ikke var korrekt, naar den ærede Ordfører udtalte, at samtidig med, at der fra Postvesenets Side stadig bliver forlangt større Bevillinger til Kjøbenhavn og Røstæderne, nedsættes Bevillingerne til Landet. Forholdet er jo det, at der hvert Aar foreslaas betydelige Bevillinger dertil, og der er i Aar foreslaaet et større Beløb end i Fjor. Jeg skal endnu kun for at undgaa Misforstaaelse bemærke, at naar den ærede Ordfører nedlagde Indsigelse mod mit Dnske om, at man maatte indskærpe Personalet, navnlig paa de sjællandske Jernbaner, at vise større Høflighed og Opmærksomhed imod Publikum, da gif min Udtalelse ikke ud paa at klage over, at der var udbist positiv Uhøflighed, men kun at der kunde vises mere Høflighed og Smødefommen. Jeg skal eksempelvis blot nævne saadanne Smaating — og Smaating er det naturlig-

vis kun, det her dreier sig om — som at man har set det Tilfælde, at en Konduktør paa de sjællandske Statsbaner, naar der kom et Selskab paa 3—4 Personer, har negtet at anvise Selskabet Plads i en ny Kupé for at stoppe de Guller, der kunde staa tomme i 3—4 andre Kupéer, sjøndt han senere dog maatte aabne en ny Kupé. Det er den Slags Ting, som irriterer Folk, og jeg tror, at det er i Jernbanebestyrelsens egen Interesse, at deri bestaar et godt Forhold mellem det reisende Publikum og Jernbanepersonalet.

Da Ingen yderligere forlangte Ordet, var Forhandlingen sluttet.

1) Endringsforslag Nr. 11 til § 6 af Udvalgets Flertal under Nr. 1 (se Tillæg B. Sp. 487—88)

vedtoges med 41 Stemmer imod 15.

2) Endringsforslag Nr. 12 til samme Paragraf af Samme (se Tillæg B. Sp. 487—88)

vedtoges med 43 Stemmer imod 16.

Endringsforslagene under Nr. 13, 14, 15 til samme Paragraf af Samme (se Tillæg B. Sp. 487—88)

vedtoges uden Afstemning.

3) Endringsforslag under Nr. 16 til samme Paragraf af Samme (se Tillæg B. Sp. 487—88)

vedtoges med 45 Stemmer imod 14.

4) Endringsforslag under Nr. 17 til samme Paragraf af Samme (se Tillæg B. Sp. 489—90)

vedtoges med 46 Stemmer imod 14.

Endringsforslagene til samme Paragraf under Nr. 18, 19, 20, 21 og 22 af Udvalgets Flertal under Nr. 1, Nr. 23 af Udvalget samt Nr. 24 af Indenrigsministeren, tiltraadt af Udvalget, (se Tillæg B. Sp. 489—90)

vedtoges uden Afstemning.

5) Endringsforslag under Nr. 25 til samme Paragraf af Udvalgets Flertal under Nr. 3 (se Tillæg B. Sp. 489—90)

vedtoges med 49 Stemmer imod 11.